

PIJORŲ POEZIJA

JO ŠVIESYBĖS STANISLOVO AUGUSTO GIMIMO METINĖMS 1778 M.

*Sors nasci Regem: esse bonum Regem solida est taus.
Ex antiq; Inscrip. Lapid.*

Sausio septynioliktą tebūsi laimingas!
Šlovins ši šalis tave per amžius kaip didį,
Jai rodai laimės vaizdą tikrą ir viltingą!
Kurią Giminę šiandien tokia sėkmė lydi?
Karingų Poniatovskių šaunus Vaisius garbę
Daro Lenkijos Sostui ir Tautai dabartės.

Diena didi! o diena laiminga! savy tu
Džiaugsmo tiek daug talpini! Tavo užtarnautai
Šlovei lenkiasi Dangūs malone nušvitę;
Ir Tave laimindami parodė šiai Tautai:
Ne visur ir ne visad nuo kilmingo Lopšio
Į Karaliaus Sostą jau taip lengvai įkopsi.

Paslaptingus Likimo reikalus palikę,
Platono Respublikos viliones atstūmę,
Patirtim ilgaamžė žmonių tvirtai tikim,
Kad Karūnos ir Skeptrai patvariausi būna,
Išminčiai ir Labdarai darniai viešpataujat,
Dosniai ant pavaldinių lietus nepaliaujat.

Gimt Karalium, ar tapti vertu aukšto Sosto –
Kas daugiau? turbūt neisim teirautis būrėjos?
Apsišvietusios tautos sako daug nemąstę,
Ir Apolonas Delfuos nuo Trikojo spėja:
Tas Valdovas tik didis! kurs moka godoti
Ištikimų piliečių ir širdis, ir protus.

Niekinu rašytojų laisvę apgaulingą,
Kuri juos it Gigantus gundo pulti Dangų,
Tarną ir Poną skelbia vienodai vertingus,
Troškimus jų tramdančios Vyresnybės vengia,
Bet yra Dievas! Valdžia irgi būt privalo,
O liežuviai jų patys nežino, ką mala.

Tai prigimtis patvarkė ar veikiau Kūrėjas!
Jei skirtingi žmonės draugėje gyventų
Be Valdžios ir be Teisės, be stipraus Globėjo,
Ar naudotų jie turėtą, ar prasimaitintų?
Būtinai jiems Valdovas, o Tau juk patinka,
Kai ne lemtis, o žmonės tokį laisvai renka.

Tokią džiaugsmingą dieną apie tai galvoju,
Dar žinau – Jogailaičių Tavy teka Kraujas,
Iš Mamos, Išmintingas Karaliau, sumojau,
Kuo vis labiau garsėti Sostas nesiliauja
Tavo, ir lemtis žada ateitį šlovingą:
Kad laisvai esi rinktas, Geras, Maloningas.

Šitaip galvoti turiu priešasčių daugybę.
Ne kilmė karališka šlovės Jiems priduoja,
O valdymo pasekmės atskleidžia didybę,
Tai yra pats didžiausias Jų garbės aruodas;
Likimo dėka Karaliaus rūmuos atsirasti –
Maža! reikia Valstybei pačiam pasišvęsti.

Neginčijamos tiesos šios ir dėkingumo,
Kurį pavaldžios Tautos visada pajaučia,
Didis Valdove, esi pavyzdys šaunumo,
Kurį kasdien įrodai darbais visokiausiais!
Tau užgimti Valdovu atrodė per maža,
Labiau vaidmuo Karaliaus tinka didžiadvasio.

Visa šalis dėl Tavo Valdymo laiminga,
Amatuos ir moksluose stebuklų išvysi,
Pavaldiniai kaip Tėvui Tau sveikatos linki,
Kaip romėnų Augustas valdai Karalystę.
Ir svetimšaliai Laiškuos į padanges kelia,
Vadina paties Dievo atsiųstu Karalium.

Ta, kuri Tave švelniai augino ir glostė,
Mieloji Tėvynė, ak! kaip dabar triumfuoja,
Išvydus Geradarį, Tave mūsų Soste;
Imies darbų Valstybės plačiai užsimojęs,
Regi, kad Jos dalia tapt laimingesnė gali,
Ne nuo lopšio, o rinktą gavusi Karalių.

Visom prasmėm Geriausias Karaliau, tavasis
Rūpestis, kuriuo džiaugias visi šalies Luomai,
Kai šlėktų vaikams liepi siekti mokslo drąsiai,
Būki bekiemiems Tėvu, kuris ir jais domis!
Dievo užimi vietą! Toks atsižvelgimas
Mielas Jam, nes kūdikiai šlovinti Jį ima.

Vadint Tėvynės Tėvu Tave nesidrovim,
Geras esi, tai žinom, nes patys patyrėm,
Romoj Augustas irgi pelnė tokią šlovę,
Bet mūs švietimui niekas dėmesio neskyrė;
Tėvišką globą ir mums esi jau parodęs,
Kai įsakei geresnį visiems mokslą duoti.

Giminę Tavo tauta šlovins, kilnią tokią –
Riterių ir Dvasiškių, ir Valstiečių luomai,
Tėvai mylėt Karalių savo Sūnus mokys,
Gerasis mūsų Pone, visiems teik malonę!
Ir valdinys kiekvienas nenustos linkėti
Ne metus, o šimtmečius sėkmingai valdyti!

**J. O. X. Imci:
MASALSKIUI
VILNIAUS VYSKUPUI
1774 M.**

Puslapiai Mūzų tylūs, iki šiol rūdiję,
Žodį Varšuvai tarus, pagaliau atgyja,
Ilgesingiems žemiečiams širdžių neužgauna,
Leidžia Katedrai sveikint Vyskupą šį jauną.
Teka linksmiau šaltinis Kastalijos tyras:
Gavom Masalskį, mokslus globojantį vyrą.
Taip saulėkaitoj skleidžiasi maži pumpurėliai
Ir dosniai mums ištiesia lapelį ar gėlę.
Aukštas šis krėslas, kilnus spindėjimas Mitros
Derina Mnemosinės Dukrų skambias citras.
Aukštus kolosus renčia mokslai išrinktieji
Išminties Kunigaikščio, kurs lemtį atspėja.
Naujas Protingo Pono matos privalumas,
Randas nauja pagarba naujam mokslo rūmui,
Deramas mokslams ribas įžvalgiai apmąstęs
Ažuolus išpuoselės paremti mūs kraštui.
Viltis Kunigaikštystėj Lietuvos jau tvyro,
Kad mokslo šviesos, darnos, išmintingų vyrų
Daugės joje, ir grįš mums aukso amžius dingęs;
Plačiai išgarsins vardą Masalskių šlovingą,
Ir dar uoliau paskatins palikuonis garbint
Kunigaikštį Vyskupą už didžius jo darbus.

* * *

Aukšta kilmė ar žygiai, svarbūs ir didingi –
Kam pirmenybė? dažnai sukelia daug ginčų;
Tas į priekį Protėvių didžius darbus stato,
Anas – atvirkščiai – žmogaus dorybes temato:
Kunigaikščio Masalskio asmuo (ar ne keista?)

Abi garbes priimti išgali sau leisti:
Pirma ant Kunigaikščio galvos deda mitrą,
Antra patiki globai Apolono citrą.

PASVEIKINIMAS J. O. X. J.

IGNACO MASALSKIO

VILNIAUS VYSKUPO

Edukacinės komisijos pirmininko

ODĖ

Lenkija, nustot gali skųstis ir gaudintis,
Kad jau doros senolių spėjom išsiginti,
Kad protėvių papročius girtinus greitieji
Jau nupūtė kažkur už Tatrų maišto vėjai,
Kad teisingumą, ramstį Valstybės, pamynėm,
Kad jau iš mūsų juokias, tyčiojas kaimynai.

Nustok, sakau, Tėvyne pagaliau verkšlenti
Kad šią baisią pražūtį teko išgyventi,
Kad papuošalus Sūnūs tau savi išlupo,
Greit sulauksi atgaivos, nepraraski ūpo;
Viskas sugrįš į vėžes, ir ankstesnę ribą
Pasiuks dorovė, mokslai, turtai ir galybė.

Kai auksinis Titanas ledo-sniego plutą,
Kuri kaustė vaisingą mūs dirvą, atplūdus
Iš Arkties šalto vėjo gūsiams, atitirpdė,
Padargus jau valstiečiai taiso, rengias dirbti.
Jaučius stiprius į plūgus apkaltus pakinkę,
Noriai skuba vagoti juodžemį derlingą.

Lenkų liaudis jau savo nuosmukio nepaiso,
Žino, kad supančiojo ją nuosavos laisvės,
Prarastus žioplai laikus nori sugrąžinti,
Žengt Tėvynei naudingą skuba pirmą žingsnį.
Prievarta ir gudrumas, dėl naudos draugystė
Bus Arabų dykumų, ne Lenkijos rykštė.

Tikėk, brangi Tėvyne, akiai nedainuoju,
Nepataikauju, tavo skreite pats alsuoju.
Veidmainių pataikūnų tai darbas negeras,
Šitiek nuostolių Sostams, Valdovams pridaręs,
Taip pranašauju, tvirtą turėdamas viltį,
Nes jaučiu, jog Tėvynė turės greit pakilti.

Nuo auklėjimo šalies jaunimo priklauso
Valstybių galia, šlovė bei rimtis tvariausia:
Kaip valdovams paklusti, kaip pareigas eiti,

Tikėjimą puoselėt, vyrais tapti greitai,
Kaip už Sostą, Tėvynę gyvybę aukoti,
Žino, kuris jaunystėj spėjo to išmokti.

Jei kiltų tėvynainiui paika mintelytė,
Kad nepavyks jaunimo gerai išugdyti,
Kai Vilniaus Vyskupas tos Tarybos vadovas,
Kuriai Šalies jaunimo pavesta dorovė,
Paskyrė jį karalius, o Tauta išrinko,
Kad Šalyje paskleistų šviesą išganingą.

Vos tris kartus lygumos pasipuošė auksu,
Vos triskart atitirpdė pusnis sniego aukštas
Febas, kai Kunigaikštis ugdyti jaunimą
Ėmės, dora ir mokslas ūgtelėjo žymiai.
Pasenusių prietarų juoduliai skystėja,
Kaip naktis kad traukiasi, saulei patekėjus.

Myli jį baudžiauninkai, kur prakaitu savo
Dangų siekiančius turčių rūmus išauksavo.
Jūs svarbi šalies dalis, vainikus tad pinkit
Ponui tam dėkodami, kuris gero linki
Jūsų vaikams, iš tamsos trauks dabar už dyką,
Įsteigęs *Žemdirbystės pirmąją Mokyklą*.

Žino jauni artojai, Dievui kas, Valdovui,
Koks aukštuomenės luomams turi tekti dovis,
Ant ko ūkis laikos, ko reikia, kad nežlugtų,
Kas našiai žemę dirbti padeda, kas trukdo,
Kaip darbus paspartinti, jėgos ne pridėjus,
Kaip rezultato siekti sumaniom idėjom.

Juk iš Protėvių mūsų didvyriškų žygių
Prigimties dar kilmingos tavy yra likę,
Neturtingas jaunime, paverstas prasčiokais,
Toks ir išliktum, jeigu nebūtų išmokęs
Tavęs mūs Ganytojas etiketo gero,
Respublikos Mokykloj ugdoma kaip dera.

Kaip vairininkas budrus, ramiai laivui plaukiant
Per audras ar prieplaukoj eilės savo laukiant,
Viską kruopščiai tikrina, įdėmiai apžiūri,
Atida jo apsaugot nuo grėsmių mus turi.
Taip budrus Kunigaikštis pats mato, pats klausia,
Ko mokosi, ką veikia, ką skaito jauniausi.

Laimė, šiandien Pijorams esi patikėtas,
Mūsų kilnus jaunime, tad kai į šią vietą
Ponas atvyko, džiaukis ir dainą balsingą
Atsidėkodamas jam dovanok širdingai,

Linkėdama tau gero, vėl garbę atgauti
Svajoja paniekinta visa lenkų liaudis.

Ak! Jei ankstesniais laikais būtų taip galvoję,
Aukso amžium džiaugtumės – nė neabejoju.
Bet dėl to, kas praėjo, šniurkščiūt paika; džiaugtis
Reikia tuo, kas padėtų mums kilti ir augti;
Noriu sakyti: Švietimas, bus jisai sėkmingas,
Jei lydės mus Vyskupo pavyzdys šlovingas.

X. M. O. S. P.

**JO ŠVIESYBEI
STANISLOVUI AUGUSTUI
1773 M.**

Ką girdžiu, kad miegantys jausmai mano bunda?
Ar tikra tai, ar bergždžios viltys protą gundo?
Negi laikais baisingos priespaudos, kai lenkų
Tautą užgriuvę bėdos mus prie žemės lenkia,
Kai apsupę plačiasias priešai sienas drasko,
Negi kokia dievybė nori mus padrąsinti?
Ar man čia vaidenasi, ar jaučiu ne veltui,
Kad Varšuvoje tautą rengiamasi kelti?
Tuo metu, kai sunykus šalis vis dar mažta,
Ar būsima didybė jau pradėjo aušti?
Kur tie ženklai gerieji, ką šaliai jie linki?
Ar pjūtis ši Lenkijai gali būt sėkminga?
Tai tautos dvasia, namų dievybė, kur vietoj
Seno mąstymo skleidžia naujo laiko žiedus:
Dvasia tai kilniaširdė! vaisius reto proto,
Kentėti tauriai moka, veikti apgalvotai!
Karalių savo kraujo turim, kurs garsėja
Tuo, kad Šaliai tarnauti trokšta dėl idėjos,
Tai gerasis Valdovas, nepaisant likimo
Atšiauraus, nedėkingų tautiečių spaudimo,
Šalies gerovę kurti, puoselėt kultūrą
Ėmė, vos tik Tėvynės Soste atsidūrė.
Karalius šis išminties pavyzdžiu būt gali –
Viską savo Valstybėj jis iš karto kelia;
Jo darbus palikuonys liaupsint nenustos lai,
Nes valdant Jam prakuto amatai ir mokslai.
Visi šiam Ponui valdant, knygas kitakalbių
Įnikę skaito, verčia į Tėvynės kalbą.
Istorikas Tacitas, beveik negirdėtas,
Stebis pats, kad taip gali lenkiškai skambėti.
Daugel eilių sudėjęs, puikiai valdąs mintį
Horacijus gan sklandžiai Lenkų žemę mindo.
Iškalbos kunigaikštis buklus Ciceronas

Lenkiškai prakalbintas neprarado skonio.
Lenkijos advokatus mintis moko reikšti
Protingas Kvintilianas išguldytas aiškiai.
Puikiai skamba žemėje mūs naujakurys, pats
Romėnų istorikas Salustijus Krispas.
Tie, kas ūkio dalykų mokytis suskato,
Turi tiksliai išverstą Hamelio traktatą.
Filosofija, tuščiai sukusi mums galvas,
Apsivalė, išversta į lenkišką kalbą.
Tai, kas Nilo tvindomam Egipte išdygo,
Kinuos augo, Graikijoje išminčiai prilygo,
Geometrija, savo prietaisus įdavus
Lenkams į rankas, laukus tiksliai išmatavo.
Kas kalba taisyklinga gimtąja surašo
Darbus, tą visiems menams vadovauti prašo.
Kas pavyzdžius išvysti tikro meno nori,
Te rankdarbių dirbtuvę Gardine apžiūri:
Matys, kaip savo ūkį valdyti pritiktų,
Kad grašis be reikalo šalies nepaliktų,
Sužinos tikras lenkas, laikai kokie čia,
Kai namie regės juostas persų, paryžiečių;
Karietų kaip Londone, šilkų kaip Toskanoje,
Galionų kaip Lione ten ras, kiek įmano,
Ten visiškai patenkins sukeltą smalsumą,
Išvydęs tiek merginų, vaikų ir žmonių mūs,
Sumaniai pritaikytą teoriją gryną,
Kai fabrikus vairuoja mokslininkų žinios.
Bet praktiškasis mokslas čia nelieka vienas;
Sparčiai gamtą pertvarko pramonė ir menas;
Kas kiton pusėn pasuks smalsią akį savo,
Upę išvys, kur ramus vanduo tyvuliavo,
Pamatys neregėtą ežeruos stebuklą:
Vanduo žmonėms naudingą malūną jau suka.
Mylintieji žmoniją nesiliaus stebėtis,
Kaip tvarkingai kaimuose sustatytos klėtys;
Miestietis ir žemdirbys be galo didžiuojas,
Matydamas sūnų, kurs rašo ir skaičiuoja.
Ne viena neturtinga Mama džiaugsmą jaučia,
Kai dukra skaito, puikiai siuva, dailiai audžia.
Gerai apmąstyti tie dėsniai pagrindiniai
Žmogiškos laimės, turtą kaupiantys Tėvynės:
Mokyklos ruošia žmones, mokančius prekiauti,
Siūlais, rateliu verptais, lygiau rankos audžia.
Valstiečių ūkiuos, andai davusiuos per menką
Derlių, kurio vargiai lig vasaros užtenka,
Dabar tą pačią dirvą darbas sumanesnis
Dešimteriopą naudą paskatina nešti.
Nėr netinkančios žemės auginti mums maistą,
Pramonė ją pataisė ar dar tebetaiso;
Tūlo mūsų žemdirbio pagyra pelnyta:

Kad sumanumu baigia kinus pasivyti.
Kaip suderinti viešo valdymo mašiną,
Kaip permąstyti žmones, Karalius težino,
Tavo išmintis, regis, Valdove, pamokė
Panaudoti šitokią veiksmingą spyruoklę.
Jei nuošaliai kampely dera man mąstyti
Apie Karaliaus darbus, nuo pradžių darytus,
Potvarkius didžius laikau ypačiai sėkmingais,
Kurie pavaldžias tautas padarė laimingas:
Geras Karalių būdas, o šitokį būsiant
Tavo, žinau, Valdove, Tėve visų mūsų!
Iš Monarchų geriausias; bet mintys man velias
(Duok, Dieve, kad suklystų) ir nerimą kelia;
Esu kaip tas, kurs niršta baisiai nusiminęs,
Puola tai šen, tai ten, o ko griebtis nežino.
Pavaldinio klusnumas tylėt mane verčia,
Bet gerumas, Valdove, tavo teatleidžia,
Nes gailestingą Tavy Tėvą matyt nori
Ir nevertas minėti priešgina nedoras!
Ar šiaip, ar taip žiūrėsi, baisi nežinia ta,
Man akis aptemdžiusi, išeties nemato:
Karaliui nemirtingam amžiais lemta būti,
Bet jei užgrius nelaimės ir kils suirutė,
Ar neišnyks jo darbai, naudingi ir šviesūs
Ar nebus palaidoti po šalies griuvėsiais?
Taip sielvartaujant, liūdint ir maišantis protui,
Balsas pasigirsta ir priverčia galvoti,
Lyg staiga pabudinęs iš letargo buria:
Laimės uostą žada man ir įtemptą burę.
Dievas gyvas, Augustas Stanislovas valdo,
Rūpinasi tautiečiais, jų nuoskaudas apmaldo!
Matai, kaip paliestos Monarcho įkvėpimo
Akys laimę būsimą atspindėti ima?
Skelbia Jo vidudienį spindulys šviesos tas,
Sumažėjusioj šaly šlove spindi Sostas,
Mesk tad sielvartą, išvyk iš širdies liūdnumą,
Regėk nenuilstamą Jo rūpestingumą!
Jei per miegus negirdi, sužinok pabudęs,
Kad niekniekiais žavėtis nėra mano būdas:
Esu Išmintis, skreite Karalių nešiojau,
Dabar galinga ranka Jį Soste globoju:
Dėkingas Jis, patarti prašo savo deivės,
Nes karališkai mąsto, gyvena ir veikia;
Pasekmes regiu aš, nes toli į priekį,
Į ateinančius amžius žvilgsnis mano driekias,
Jam atveriu: Karalius iškart vykdyt ima
Didįjį sumanymą – auklėti jaunimą.
Supranti, ką tai reiškia? Kaip protingai moka
Mokiniai mano gėriu paverst visą blogį?
Išsikapstys stumtelta iš grėsmingo liūno

Tauta, o reikalingi darbai nepražūna.
Tokia iš deivės lūpų prakalba paguostas
Auką padėkos dedu priešais Tavo Sostą,
Išminties vaisiau, Tėve Tėvynės, Tu vienas
Tikrausių Karalių, kiek istorija mena!
O jūs, galingi ramsčiai, akmenys kertiniai,
Žmonių gerovę kelti pašaukti Tėvynėj,
Į Seimą išrinktųjų paskirti valdonai,
Galvos jūs mūsų tautos, šviesiausieji Ponai!
Jums pirmiesiems piktžoles įgudusiom rankom
Rauti ir įskiepyti našius ūglius tenka,
Nuo kurių žmonės vaisius rinks, laikui atėjus,
Ir deramai pašlovins tos laimės nešėjus.
Jūs drauge su Karalium mus visus globojat,
Mokslo, ūkio, prekybos pažangą laiduojat:
Jūsų išminties šviesa taisykles paduoda,
Kur įtempti, kur atleist žąslus, mums nurodo,
Kad lyg skirtingi skiepai sode taisyklingam
Būtų visi piliečiai laisvi ir laimingi,
Tarnystei pasirengę ir vyrų netrūktų
Tarybai ar Altoriui, ginklui ar ūkiui.
Puikiai auklėti, savos ir svetimos šalys
Mus iš manierų, būdo atpažinti gali:
Valdžios dalis esate, todėl pasistenkit,
Visuomenės poreikius svarbiausius patenkint.
Nes ko vertas pedantas, kurs vargšą nuvaro
Berną, iš jo ne žmogų, kaliką padaro?
Šitaip vyrų nepakaks valstybės tarnybai,
Nors Mokyklų Studentų sąrašai ilgi bus.
Teikė Akademijos mokslą gal neprastą,
Bet apie naudą šaliai nė nesusimąstė.
Mokyklas dabar patys piliečiai prižiūri,
Tad jos galės Tėvynei paruošti daug vyrų,
Mes mokymo dalykus akylai stebėsime:
Kiek jų techninių reikia, moralės ir teisės;
Gerbsime žemės ūkį išmanantį žmogų
Labiau nei aptingusį gryną Teologą,
Nei vargetą Doktorą, manantį, kad moka
Kažką, nors vėjavaikis pats tėra tuštukas.
Mokslo Silogizmai bus mums nevertingi,
Sumanumą vertinsim bei rankas nagingas,
Ne Sofistą, ne plepį, ne kaliką menką,
O Lenkijai naudingą išmokslintą lenką.
Vien iš Alvaro kalba gautoji lotynų
Neišugdys juk Sūnaus, tinkamo Tėvynei:
Siekių kitų, didesnių čia reikia, kad veltui,
Dirbant išmoktą darbą, netektų jam valgyt.
Kibirkštis industrijos naujos pūsti ima
Uoliai prižiūrintieji piliečių Švietimą:
Sužvarbusį jaunimą sušildys, padrąsins,

Pilietinių dorybių mokytis paskatins.
Kaip Dievui, Tėvynei, taip tarnauti Karaliui
Mūs naujieji Magistrai rodo tvirtą valią.
Koks būna Senatorius, karys, Kunigaikštis,
Žemdirbys, Mokytojas jam išdėstys aiškiai.
Turite proto, valdot, pažįstate žmones,
Kas švietimą taisyti pakvies jus, Ponai?
Prietarus šalins, išvys iš Bažnyčios gaują
Netikšų ir šalį iš pagrindų atnaujins;
Kad miestas, kaimas, rūmai jau kitaip žiūrėtų,
Stengtųs ugdyti patį geriausią pilietį;
Pradėjęs nuo pat lopšio, lėtai skyriais kiltų
Mokinys, kol nepasieks tikslo jam iškelto.
Į šį mokslo pamatą mūsų laimė remias,
Prispaustajai Lenkijai atsitiesti lemia.
Ta nežinoma ranka, palietusi šalį,
Globos Jam nenutraukė, rodo gerą valią;
Dabar tautos padėtis pagerėjo žymiai,
Rūpestingai auklėti pradėjus jaunimą;
Su pavydu būsimi šlovins palikuonys
Darbus, kuriuos nuveikė dievai gal, ne žmonės:
Visuomenę šviesti, už darbą šį didesnio
Nėra, nes pačios gamtos pataiso jis dėsnis.
Tad būki geravalis, ir puoselėk viltį, –
Tarė išmintis, – iš tos versmės turi kilti
Šlovė visai tautai; juk taip žiedlapiai skečias
Laimės, nes išmokslinti gerai bus piliečiai.
Ne mano tai nuopelnas, o Tavo, Karaliau,
Žvelk: to darbo ėmėsi Ponai uoliai tarias!
Savo mielas valandas leidžia išmintingai,
Kad turėtų Tėvynė Sūnų jai naudingų.
Kantrus ir šaunus Tavo būdas mums pritiko –
Už meilę pavaldiniams – pergalės vainikas!
Te kiti iš gyslų spaus paskutinį kraują,
Tegu puikuosis kapai, kad jie nebadauja,
Te už išspaustus grašius žudikų prisamdo
Gaujų, tautoms nešančių prapultį nelemtą:
Stanislovo Augusto, mano favorito
Šaunumas leis gerovę tautos atstatyti;
Ugdyti visą šalies jaunimą įsakęs,
Laimės taikinį mūsų Valdovas pasiekia,
Matydama rūpesčio Jo ženklą prasmingą,
Mylėk Tėvynės Tėvą, tauta, būk dėkinga;
Atmink, kokia EPOCHĄ, sėkmė grįžti gali!
Nes turi geradarį Išminčių Karalių.

X. F. W. S. P.